

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 439/05
10.05.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Мићуновића, председника већа, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића, Верољуба Цветковића и Драгана Јоцића, чланова већа и саветника Марије Вуковић-Станковић, записничара, у кривичном предмету оптужених АА и др, због кривичног дела фалсификовање новца из члана 168.став 1. Основног кривичног закона и др, одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца из Јагодине, браниоца оптужених ББ и ВВ, адвоката ГГ и оптуженог ДД, изјављеним против пресуде Окружног суда у Јагодини, К. 160/04 од 22.12.2004. године, у седници већа одржаној дана 10.05.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе Окружног јавног тужиоца у Јагодини, оптуженог ВВ и браниоца оптужених ББ и ВВ, адв. ГГ и пресуда Окружног суда у Јагодини, К. 160/04 од 22.12.2004.године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Наведеном првостепеном пресудом оглашени су кривим:

- оптужени АА због продуженог кривичног дела фалсификовање новца из члана 168.став 1. ОКЗ због кога је осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) месеца, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 08.10.2004. до 17.12.2004. године,

- оптужени ББ због кривичног дела фалсификовања новца из члана 168.став 1. ОКЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) месеца, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 08.10. до 17.12.2004. године,

- оптужени ВВ због кривичног дела фалсификовање новца из члана 168.став 1. ОКЗ, за које је осуђен на казну затвора од 3 (три) месеца, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 08.10. до 17.12.2004. године и

- оптужени ЋЋ због кривичног дела фалсификовање новца из члана 168.став 4. ОКЗ, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 2 (два) месеца и истовремено је одређено да се она неће извршити ако оптужени у року од 1 (једне) године по правоснажности ове пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом оптужени су обавезани на плаћање трошкова кривичног поступка и судског паушала и то:

- оптужени АА 15.600,00 динара на име трошкова кривичног поступка и 3.000,00 динара на име судског паушала,

- оптужени ББ 27.350,00 динара на име трошкова кривичног поступка и 3.000,00 динара на име судског паушала,

- оптужени ВВ 27.350,00 динара на име трошкова кривичног поступка и 3.000,00 динара на име судског паушала и

- оптужени ЋЋ 3.000,00 динара на име судског паушала.

Према оптуженима изречена је мера безбедности одузимања предмета кривичног дела, из потврда СУП-а, Јагодина а на основу члана 69.став 1. и члана 168. став 5. ОКЗ а оштећени ЕЕ је упућен на парницу за остваривање имовинско правног захтева.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- окружни јавни тужилац из Јагодине, због одлуке о казни у односу на оптуженог АА, са предлогом да се побијана пресуда у том делу преиначи и оптужени АА, за дело за које је оглашен кривим, осуди на строжију казну затвора;

- бранилац оптужених ББ и ВВ, адвокат ГГ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и због одлуке о казни чија жалба не садржи образложење, нити предлог Врховном суду какву би одлуку, у вези са изјављеном жалбом, требало да донесе;

- оптужени ВВ без навођења основа побијања и предлога, а из садржине изјављене жалбе се закључује да се првостепена пресуда побија због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о казни и одлуке о трошковима кривичног поступка, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду преиначи, огласи га кривим за кривично дело фалсификовање новца из члана 168.став 4. ОКЗ, изрекне му условну осуду и обавезе га на плаћање трошкова кривичног поступка у мањем износу.

Републички јавни тужилац у свом поднеску Ктж. 572/05 од 12.04.2005. године, предложио је да Врховни суд, уважањем жалбе окружног јавног тужиоца у Јагодини, преиначи побијану пресуду, тако што ће оптуженог АА за кривично дело за које је оглашен кривим осудити на казну затвора у дужем трајању, а да жалбе оптуженог ВВ и браниоца оптужених ББ и ВВ одбије као неосноване.

Врховни суд је одржао седницу већа на којој је размотрио предметни спис, наводе и предлоге изнете у жалбама као и у поднеску Републичког јавног тужиоца, па је нашао:

Жалбе су неосноване.

У спроведеном поступку нису учињене, битне повреде одредаба кривичног поступка нити првостепена пресуда садржи, повреде кривичног закона, на штету оптужених, на које Врховни суд у смислу одредаба члана 380.став 1. тачка 1. и 2. ЗКП, пази по службеној дужности.

Из садржине жалбе оптуженог ВВ закључује се да он првостепену пресуду побија због битних повреда одредаба кривичног поступка, које се огледају у томе, што о одлучним чињеницама постоји знатна

противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде, о садржини записника о исказима овога оптуженог датим у поступку и самих тих записника, због чега изјаве оптуженог ВВ добијају сасвим други смисао.

Врховни суд је оценио да ови наводи жалбе не стоје јер је првостепени суд верно интерпретирао садржину записника о исказима оптуженог ВВ у разлозима побијане пресуде, тако да у смислу, у коме жалба указује, нема било какве противречности о одлучним чињеницама.

Побијајући првостепену пресуду због погрешног утврђеног чињеничног стања оптужени ВВ понавља своју одбрану дату на главном претресу, да му је оптужени АА дао само једну новчаницу од 1.000,00 динара, за коју ВВ није знао да је фалсификат, да не познаје оптуженог ЋЋ коме никада није дуговао, нити давао неки новац.

Оваква одбрана оптуженог била је предмет оцене од стране првостепеног суда у побијаној пресуди, и оцењена је, у склопу других изведених доказа, као неприхватљива, усмерена на избегавање кривичне одговорности. Првостепени суд је за овакво своје закључивање дао јасне и убедљиве разлоге, које у свему прихвата и овај суд, тим пре што се у жалби не нуде никакви нови докази, који би такво закључивање довели у сумњу.

На правилно утврђено чињенично стање, правилно је примењен и кривични закон у погледу правне квалификације дела, јер се и по оцени Врховног суда у радњама оптуженог ВВ стичу сва битна обележја кривичног дела фалсификовање новца из члана 168.став 1. ОКЗ.

Побијајући првостепену пресуду у погледу одлуке о казни изреченој оптуженом АА окружни јавни тужилац из Јагодине приговара првостепеном суду да у току поступка није утврдио све околности од значаја за одмеравање казне у складу са одредбама члана 41. ОКЗ. а такође и полемише са првостепеним судом у вези придавања значаја утврђеним олакшавајућим односно отежавајућим околностима.

У делу своје жалбе који се односи на одлуку о казни оптужени ВВ наводи да му је изречена престога казна и да би се сврха кажњавања могла постићи условном осудом.

Међутим, по оцени Врховног суда, жалбе су у оба случаја неосноване јер је првостепени суд како у односу на ову двојицу оптужених тако и у односу на оптуженог ББ правилно утврдио и оценио све околности које су у смислу члана 41. ОКЗ. од значаја за одмеравање казне и дајући адекватан значај утврђеним олакшавајућим околностима, које је ценио као особито олакшавајуће, применом чланова 42. и 43. ОКЗ. оптужене, за дела за која су оглашени кривим, осудио на казне затвора и то оптуженог АА у трајању од 4 (четири) месеца, оптужене ВВ и ББ у трајању од по 3 (три) месеца, у које им је урачунао и време проведено у притвору а у складу са одредбама члана 50. ОКЗ.

Одмерене казне сразмерне су тежини и степену друштвене опасности извршеног кривичног дела и степену кривичне одговорности оптужених а по оцени овога суда довољне су и нужне да би се њима постигла сврха кажњавања у смислу одредаба члана 33. ОКЗ.

Неосновано се жалбом оптуженог ВВ првостепена пресуда побија због одлуке о накнади трошкова кривичног поступка јер је иста донета у складу са одредбама члана 193. и 196. ЗКП-а.

С обзиром да жалба изјављена у корист оптужених ББ и ВВ од стране њиховог браниоца, адвоката ГГГ, не садржи све податке предвиђене одредбом члана 366. ЗКП-а, другостепени суд се ограничио на испитивање побијане пресуде у смислу члана 380.став 1. тачка 1. и 2. као и на испитивање одлуке о казни у односу на ову двојицу оптужених те је нашао да наведеном пресудом нису учињене повреде поступка из наведеног члана Законика о кривичном поступку, а да је казна изречена оптуженима правилно одмерена.

Због свега наведеног, а у складу са одредбама члана 388.ЗКП-а, одлучено је као изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа,
Марија Вуковић-Станковић, с.р. судија,
Никола Мићуновић, с.р.

За тачност отправка
дљ.